

Leto I.

gorenjček

Štev. 5.

Obisk Slovenčkov iz Westfalije v Kranju

Vročje avgustovo sonce je lilo z neba vročino na zemljo; dan ni bil iz vrste letošnjih poletnih dni, sonce, samo sonce... „Glej, še narava nam je dobrohotna,“ pravim tovarišu. „Poslala je svoj prostovoljni prispevek naši akciji.“ In

Izseljenčki na Prešernovem grobu.

res je bil prostovoljni prispevek matere narave tako velik, da smo si brisali čela in hlipali od vročine.

Bili smo namroč na postaji. Pravkar so izstopili naši korajžni bratje in sestrice iz Westfalije. Pomislite devet in dvajset mladih postav, ki so gneteje okoli gospodične učiteljice. Zopet dihajo zrak, ki veje iz domačih, rodnih gozdov, planine, ki so jih njihovi očetje zapustili morda s solzami v očeh, gledajo na otroke prijazno in ljubeče.

Poslušajo pozdrave, nekateri jih razumejo, razumejo slovenski jezik in globoko ljubezen bratov, ki sprejemajo. Toda vsi ne. Samo slutijo pomen besed, pa kmalu bodo tudi ti veselje čebljali v materinščini. Kmalu! In takrat bo veselje. Saj s srci so vsi zavedni Slovenci!

Vemo, da se nam bodo priljubili. To vemo že na prvi pogled. Glejte jih, vse

vesele, polne življenja! Ze hitijo proti izhodu. Različnih postav so; različne starosti. Lepo zaliti, rdečih lic, drugi zopet sloki, s samozavestnimi, športnimi obrazy. Potem sta tu dva dečka, za katera bi človek mislil, da je samo eden, pa ta navzoč povsod. Dvojčka sta, z obrazki dveh neutrudljivih raziskovalcev; na noskih jima čepi naočniki. To sta Rudi in Vili, dva junaka prejšnjih dni, neutrudljiva šaljivca, neizčrpana v šalah. Ločili bi ju samo po piki nad desnim očesom. Kakor že veste, so si vsi slavni umetniki nadeli druga imena. No, Rudi in Vili sta se odločila za imeni Zakaj in Zato, to pa po golem naključju, kar naj pa zaenkrat ostane še tajno.

Uvrstili smo se v spreved, gostitelji so se pomešali med mlade goste, ki jim je uhal pogled na mesto na sivi skali, na Kranj. Ugajal jim je. Prépovedujemo jim o Kranju. Poslušajo z zanimanjem, love slovenske besede, skušajo jih razumeti. Korakamo čez savski most. „Sava“, ugotovi Rudi. No, to ve tudi Vili in vsi. Saj so o njej že mnogo, mnogo slišali. In še bodo. Vem, kaj mislijo, ko korakamo v tej žgoči vročini nad hladnimi savskimi valovi. Na kopanje mislijo, kar je za vsakogar izmed nas prijetna misel.

Pa dalje! Kar po roženvenskem klanecu navzgor, skozi vse mesto, da nas vidijo! Kot procesija korakamo po trgu, najprej dekleta, nato fantje, dijaki in bogoslovci. Kje je prva postaja?

Ljudje se obračajo na cesti. „To so torej otroci iz Westfalije,“ si mislijo. Fantje so od fare, prav tako dekleta. Ah, škoda, da žive v tujini, da bodo mogoče tudi ti tujini dali svoje moči in sposobnosti.“ Otroci se ogledujejo po mestu. Pa saj je mesto mestu enako. „Kamniku je podobno“ ugotove. „Da in sto drugin! mestom, ki so se rodila v srednjem veku. Glavna pa je bratska vez in spomin. Srce je prvo, v nas bije za vas, mesto samo pa je hladno, zidovi so mrki.“

„Pozdravljena naša kri!“

Mogoče ste nas videli, da smo zavili v Putnikovo pisarno? Pomislite, kakšna gneča v pisarni. Ves Kranj in okolica,

povrhu pa še mi, ki smo si ga ogledovali. Hvala Bogu, da je bil Kranj precej manjši kakor je v resnici, tako, da bi Rudi (ali kdo drug lahko s prstom frcnil celó župno cerkev, kar bi sicer najbrž ne bilo mogoče).

„To je napravil kmet Selan iz Komen-de,“ nam razlaga prijazni gospod. „Orje in seje kakor drugi kmetje, poleg pa dela take umetnije. Vidite, tu ste prišli s postaje,“ kaže s prstom g. uradnik. „In sedaj ste tu.“ Otroci budno slede prstu, gotovo jih vse to veseli, take majhne hišice in ograjice, celo čebelnjaki so izrezljani. Njihove oči se ustavijo na stenskem zemljevidu, ugotove, kje je Zabrška planina, kje se dviga Stol, ki jim je znan ko lasten žep. (Saj vendar tam tabore.)

Seveda, o tem lepem kosu zemlje so jim že mogoče pravili očetje, o tej lepi deželi pod Triglavom, ki je obkrožajo gore kakor okamenela pravljica, o deželi, kjer spomladi klokoče rumena pomladna voda z gora in kjer pastirji ob živini piskajo kakor jim poje srce, kjer poleti zemlja trepeče od vročine in jim zima tuli ledene podoknice. Tu na tej steni visi nje-

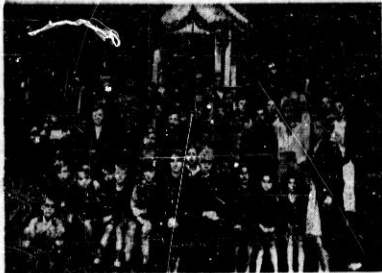

Izlet na Smarjetno goro.

na slika, gore so zarisane, vode in bele ceste, po katerih so njihovi očetje nekoč odšli proč, v svet.

Mogoče so jim mamice in očetje naročili, naj pozdravijo to zemljo, sedaj jo pozdravljajo!

Dve žmamo v družbi, ki sta že kar gospodični. Gledata po perspektivah. „Šušak“, se jima zasmejeja lica. Najbrž sta

Pisatelj F. S. Finžgar med izseljenčki na Zabreški planini.

že v svoji drugi domovini precej slišali o njem. Dobita ga za spomin. Pravtako ostali.

Vročina je, da komaj sopemo, pisarna je majhna za tako število, zunaj nas pa čaka sonce, da nas bo še bolj ogrelo.

Hitimo iz pisarne. Na vrtu g. prof. dr. Zontarja se oglasi pesem. Seveda, to smo mi, pojemo lepe slovenske pesmi, da nas čuje zemlja in nebo. Ko bi vedeli, koliko jih znajo, naši bratci in sestrice! Mogoče bi tisto o Izidorju, ki je pasel ovčice? Violina, tamburica in gitara se kosajo z mladimi grli. Mali Jožko jim deli kolačke in slive. Kako so hvaležni. V sencu so, pojejo in so srečni.

Medtem vročina jenjuje. Glavna naloga nas čaka. Zakaj smo predvsem povabili v Kranj te naše male prijateljčke? Na pokopališču nas pričakujeta dva naša pesnika; dr. Fr. Prešeren in Simon Jenko. Tam kjer leži „doktor fig“, se razporedimo in poslušamo o njem. Otroci ganjeni. Vedo, da stoje na svetem kraju in slutijo pomen svečanosti. Ganjeni poslušajo slovensko pesem, ki se lovi med cipresami, na Jenkovem grobu pa se navdušijo ob njegovi pesmi: „Naprej zastava slave!“.

Stojimo ob gomili, otroci čutijo nekaj velikega. Nekaj, ob čemer srce trepeče: to je misel na domovino, na domačije in na veliko ljubezen, ki jo je zemlja z Jenkovim srcem vred zaklenila vase.

Nebo se mračí. Samo en oblček je še obsijalo sonce, vsi drugi so sivi in

tonejo v temo. Nadzemske lepote je sonce pričaralo na ta oblček, kakor, da bi se samotna duhova obeh počaščenih velikanov približala iz vsemirja.

„Ti, ki si ustvaril nas kot listja in trave“ pojejo pevci „Molitev“. Glas se izgubi med grobovi, občutki pa bodo ostali. Velika slavnost je pri kraju. Gorenjski šopek na Prešernovem grobu dehti opojno, devetindvajset ročic stiska knjižice, ki jim je ime: Poezije. Ročice jih odpirajo in berejo posvetilo, da so jih v 140. letu po njegovem rojstvu poklonili kranjski dijaki.

„Dobra volja gre skozi želodec.“

Na „Stari pošti“ nas čaka večerja. Gospodje natakariji nam postržejo z večerjo. Mize so pogrnjene in posute s cvetjem, godba igra samo slovenske pesmice. Obilo posla imamo z jedjo, samo Rudi — Zakaj maha z roko.

Vzdigne se pesem. Slovenci iz Westfalije pojo. Od tam so, kjer je čudno, da je še doma slovenska pesem. Ljudje, ki sede na vrtu, ploskajo. Saj je otroška pesem.

Ura teče, na veke lega spanec kot težak svinec. Lahko noč! — — —

Nedelja je. Zvonovi pozdravljajo, naši prijateljčki kleče pobožno pred obhajilno mizo, da bodo sprejeli sv. obhajilo. Saj so vsi verni katoličani!

Po sv. maši gremo pred spomenik kralja Petra I. Osvoboditelja. Na njem za dehti zopet šopek cvetja, ki ga je Rudi, tisti, ki najboljšo govori slovenski, položil nanj. Nato zapojemo državno himno — mladi Slovenci jasno izpovedo, da so Jugoslovani.

V rokah držimo spored. Sedaj je na vrsti turiztika — izlet na Šmarjetno goro.

Pozna se jim, našim mladim prijateljčkom, da so si utrdili pljuča in noge na strminah Stola! Kako veselo korakajo po gozdni poti, kako jim žare ličkal! Dan je od sile vroč in soparen. Pot nam stoji na čelu, pogledam druge: premagala jih je sopara in brataca Zakaj in Zato že slačita svoje mornarske jopiče. Saj lahko. Tu jih ne bo nihče svaril, češ, da kakor mornarja vojne mornarice, ne smeta sleči uniform.“

Na vrhu smo. Cerkvica sv. Marjete gleda z razrušenimi okni na veselo družbo, ki zadovoljno ščebeče. V sobi nas čaka čaj, kruh in maslo iz Nakeljske mlekarnice. Vsi smo junaki. Ne ustrašimo se malice — ampak jo pohrustamo.

Tudi harmoniko imamo. Pojemo in jo hočemo prevpiti. Po deset in deset nas

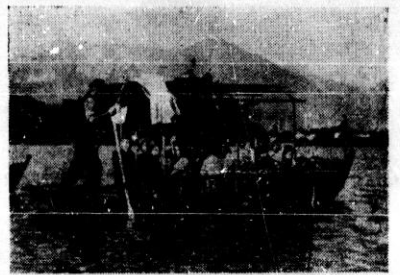
hodi na zgornjo teraso, da si ogledujemo kranjsko okolico. „Res je lepo,“ nam pritrdijo prijateljčki.

„Glejte Brdo, kjer biva knez namestnik in tu te vasi.“ Naštevamo jih z imeni, oči strme in včasih se odpro usteca, ker so začudeni od tolike lepote.

Bog ve, mogoče se jim zdi vse to pravljica, bratcem iz črne Westfalije; kakor deveta dežela? Ko se bodo zbudili, jim bo izginila izpred oči, rodna dežela, zopet bodo živeli v tujini in sanjali o domovini.

„Tam je Sv. Jošt,“ slišimo. „Kjer je učil dr. Jan. Ev. Krek.“ To ime jim je že znano. „Slovenski voditelj“, meni dečko.

Poldne je. Kosimo na „Stari pošti“. Godba igra. Zunaj na cesti čaka avtobus. Kam? Drvimo po cesti. Po vaseh go-dejo harmonike in zvonovi done. Od Velesovega, kjer pojemo pri večer-cah, gledamo čudežno Mater božjo in se sprehajamo po grobnici, nas vozi avto-bus tja do Preddvora. Ogledali si bo-mo grač Turn. Gostoljubni gospod svet-nik nam razkazuje, razgrinja nam njegovo zgodovino. V gaju zapazimo spomenik slovenski pesnici Josipini Ur-bančičevi. „Zmirom krasna si narava“ je zapela in njen očka ji je to napisal na

Izseljenčki se vozijo po blejskem jezeru.

spomenik, potem ko je zgodaj umrla. Res, tu je krasna narava. Vedno in povsod. Veseli smo, da so naščki zadovoljni.

S polnimi želodčki in s koši dobre volje odbrzimo na Golnik. Ste že bili na Golniku? Koliko revčev, ki so izgubili ljubo zdravje, diha tam zrak, ki veje iz smrekovih gozdičev. Dobri g. dežurni zdravnik nam je razkazal vse. Od mesnice, do kuhinje, pa do sobe, kjer je nameščen röntgen. Tam vas s posebnimi aparati pregledajo skozi vse telo. Zakaj-u in Zato-ju je zdravnik ugotovil, da sta zelo zdrava in še celo precej hudomušna. Saj sta pokazala röntgenu jezička in zažvižgala v dve cepa, tako da ste lahko videli, kako jima v ustih migljata neugnana jezička. Nato smo zapeli bolnikom nekaj pesmic, za kar so nam bili iz srca hvaležni.

Ponedeljek pa je bil določen za dan slovesa. Zadnji dan bivanja naših mladih gostov v Kranju. Kako bi želeli, da ostanejo še dalj časa, toda žal je bilo to nemogoče. Dopoldne smo odšli na pot v Šmartinski dom, kjer nam je nadvse prijazen gospod Pipebacher iz Ljubljane vrtel dva barvana filma o lepotah Slovenije in kazal skioptične slike.

Gdč. Ažmanova z izseljenčki pri ge. banovi. Med otroci sta tudi banov Torček in Nežka.

Karava, pripoveduj!

Mauser Karet:

Spomin iz mladosti

So trenutki v otroškem življenju, ki ostanejo v spominu še v pozna leta, kakor lepe sanje gredo s človekom.

Noč je zunaj, topla avgustova noč. Zvezde trepečejo na sinjini kakor drobne lučke v otroških rokah. Moj duh plava nazaj, v mladost, ki se je raztegnila pred menoj kakor baržunasti plašč z rožicami pretkan.

Osem ali devet let sem imel takrat. Ne spomnim se več dobro, toda tisti nepozabni doživljaji so mi še pred očmi. Jasno jih vidim, kakor da so se danes zgodili.

Tudi takrat je bila avgustova noč. Z očetom sva se vračala s Stola. Zamudila sva se pri dobrih ljudeh, pa naju je zalotil mrak. Dobro se še spominjam tišine, ki se je razlivala ob smrekovem gozdu tja do belkastih ostrih skalnih robov. Nad Zelenico in Begunjščico so se že s'lanjale zvezde, svetlo rumene kakor cekinčki raztreseni po črnem baržunu. Čudovito lepo je bilo.

Oče me je peljal za roko. Pot ni bila nevarna, ker sva bila že precej nizko, toda paziti je bilo treba na korake, ker meseca tiste noči ni bilo. Zdaj pa zdaj sem se spotalnil ob korenino, trda močna očetova desnica me je vselej obdržala, da nisem padel.

Posebao, ko sva dospela v gozd, se mi je zdelo imenitno. Vse naokoli tema in tišina, le skozi razmaknjene smrekove veje sem videl zvezde, ki so gorele tako nizko, da se mi je zdelo, kakor da so pritrjene na krone dreves. Kar strmel bi, da me ni oče vlekel za seboj.

Rosa je že padala med travo, ko sva prišla na kolovozno pot. Nekoliko jasneje je postalo, toda ne za dolgo. Oče je znova zavil na bližnjico in spet sva bila v temi. Tedaj se mi je odprla nova lepota.

Med rosno travo so se zasvetlikale kresnice: Čudovita zelena svetloba je pršla od njih. Meni vsaj se je zdela takrat nepopisno krasna. Pa sem se

spomnil pravljic, ki mi jih je pripovedovala stara teta iz Jeretove kajže; da ponoči hodijo po gozdih palčki z dolgo sivo brado s kratkimi rdečimi hlačkami in z dolgo čepico. Z drobnimi laternicami svetijo predse in kadar se utrudijo pokličejo srebrne hrošče, jih vprežejo v voziček in se vozijo po mahu do zgodnjega jutra, dokler ne ugasne prva zvezda.

Te pravljice so mi prišle tistikrat v spomin in prosil sem očeta, da pogledava, če ni morda kje v mahu, pri zeleni lučki tudi kak palček. Smejal se mi je takrat oče in me silil, da sem stopal hitreje, toda meni je šlo skoraj na jok, ker mi prošnje ni uslišal.

Dospela sva na jaso. Kar obstal sem in spustil očetovo roko. Vse naokoli je bilo kakor na vasi kadar je svatba, tudi oče je obstal.

„Murni so,“ se je nasmehnil in me prijel za roko. „Vse so že popravili po luknjicah, najedli so se in zdaj imajo večerni koncert.“

In sva prisluhnila. Nič niso prenehali. Neprestano so godli in že sem hotel reči očetu, da bi sedla v travo in počakala. Pa me je potegnil za roko in nisem se upal hreniti. Do doma sva imela še precej daleč, pa bi ga ujezil z upiranjem.

Tedaj je nekaj kakor blišk poletelo nad gozdom in izginilo. Plašno sem se stisnil k očetu.

„Si videl utrinek?“ me je toplo pogledal oče. „Duša nekoga se je ločila od sveta, pa je dobri Bog ugasnil njegovo zvezdo. Ko bodo vse zvezde ugasnile, ne bo nobenega človeka več na zemlji.“

Tako je modroval oče in jaz sem ga vdano poslušal. Iskal sem med zvezdami najmanjšo. Gotovo je tista moja, sem si mislil, ko sem opazil prav majhno nad nasprotnim hribov. In ta bo očetova, sem dodal še v mislih, ko sem videl večjo poleg nje.

Vprašal pa očeta nisem in tudi on je molčal. Jaz sem se ves izgubil v svoje otroške sanje, tako da niti, na pot nisem več pazil in nekajkrat bi padel, da me ni oče ujel.

Tudi trudem sem že postajal in mrzlo je velo od gozda. Prav vesel sem bil, ko sva prišla v dolino, na trdno cesto. Še tričetrt ure sva imela do doma in noge so mi postajale čezdalje težje, toda no tožiti si nisem upal, ker potem bi ne smel nikdar več z očetom.

Ko sva prispela na Savsko brv, sem vedel, da sva blizu doma. Spodtkati sem se začel ob kamenju in s težavo sem skrival spanec, ki mi je lezel na oči.

Toda že sem videl razsvetljena grajska okna in rahlo se blestečo jezersko gladino. Kmalu sva bila pred domačimi vrati. Medtem ko je oče odpiral dur, sem se vsedel kar na stopnice in malo da nisem zaspal.

O, kako se je prilegla mehka postelja tisto noč!

Spomin na mladost je to doživetje. Zame je bilo takrat tako globoko, da ga nisem pozabil nikdar več. Še danes rad poročam v gore in se v noči vračam z njih in vselej mi pride na misel tista čudovita lepa noč ob očetovi roki, ko sem prvič začutil krasote božje narave v svoji otroški duši.

Ples na polju

Tam na polju, na zelenem so se k plesu zbrali in okrogle godci poljski bodo zaigrali.

Čmrlj je bas s seboj privlekel, črčki violine, vmes škrjanček bo oglašal s spevi se z višine.

Ze metulj na rdečem maku moško dirigira: en, dva, tri in ves orkester bučno brž zasvira.

Veterček pa ples otvarja, cvetke pripogiblje, ej, pšenično polje celo se po taktu ziblje.

Ko je sončece zaspalo, so kresnice male, tam na polju, na zelenem, lučke vse prižgale.

Bidovčeva.

Da bi jih videli, kako so izseljenčki gledali te naše krasote. Prepričale so jih, da je doma najlepše. Koliko spominov bodo odnesli s seboj!

Pri kosilu nas je počastil g. minister dr. Krek. Nato smo si ogledali še novo šolsko poslopje in letalsko razstavo.

Ze stoji na postaji vlak. Odpeljal nam bo prijatelje, ki smo jih vzljubili. Črni stroj sopih, roke mahajo v pozdrav. Okna so natrpna z obrázky. Pisk... še en

pozdrav, potem pa: Z Bogom! Vlak zdrvi, polni lepih spominov ostanemo na postaji. Kmalu nam bo drugi vlak odpeljal še deklice in nadvse dobro in požrtvovalno gđ. učiteljico. Ostali bomo sami. Nič več ne bomo gledali teh nasmejanih ličic, bistrh oči. V duhu pa bomo z njimi, v domovini ali v tujini, ljubezen bo tista, ki nam bo čarala spomine pred oči in pletla vezi med nami.

Povest o izseljenstvu

Ze v davnih časih je bilo pri nas tako: ko se je rodil kmetu deseti otrok, je bil oče žalosten, mati pa je zajokala, kajti vedela je, da mu je zato, ker je deseti, usojeno, da bo kakor berač šel po svetu, drugim donašal srečo, sam pa ostal ubog in pozabljen in ubog tudi umrl pri tujih ljudeh.

Toda kmalu se je zgodilo še huje. Celo za devet otrok ni bilo več kruha pri hiši, kajti naše kmetije so majhne, vnu-gradi prav tako in cesar je zahteval velike davke. Ako je dal oče vsakemu izmed svojih otrok kos zemlje, je bila lakota pri vseh doma. Zato je moral že vsak šesti, peti, četrti brat iti po poti desetega brata. Zavezal s, je culo in odšel za delom in jelom.

Najprej se je to godilo na Štajerskem, kjer so ljudje najbolj gosto nasejani. Marsikdo teh bratov je odšel v slavonske gozdove. Tam so podirali mogočna drevesa in plovili les po Savi v Donavo in daleč tja proti Črnemu morju.

Ne samo v Slavonijo, tudi na Gornje Štajersko so odhajali. Tam so namreč v onih časih postavljali velike delavnice, ki jim danes pravimo tovarne. Sila naših ljudi se je nabiralo tam gori in mesta Gradec, Leoben, Judenburg so bila bolj slovenska kot tujčeva.

Pa tudi iz Ribnice in Kočevskega so odhajali. Mislili so si najbrž: toliko ljudi je odšlo tja gori, denar in dober bel kruh je najbrž tam doma. Toda le kako jedo ti ljudje, če nimajo naših žlic in kuhalic? Zato so si oprtali „süho robo“ na pleča in kmalu je bil „Ribničan Urban, po cejlem svejtu znan.“ Kje vse pa ste jih tudi lahko našli! Daleč notri na Solnograškem, Tirolskem, na samem cesarskem Dunaju, na Velikem Kleku in še dalje. — Ko so se vrnili domov, so takole povedali: „Res je lepa naša zemlja kakor nobena druga, toda malo kruha nam zraste iz nje, ko je tako kamenita. Gori, na tujem, pa je dobrega belega kruha na pretek.“

Drugič jih je odšlo več in mnogo se jih ni vrnilo, ker jih je premamil večji kos kruha, katerega daje tujina.

Tudi iz Trbovelj, Zagorja in od povsod, kjer so že kdaj delali v jamah, so odhajali. Toda ti se niso ustavljali več na Gornjem Štajerskem. Tem so pokazali dalje: „Pojdite naprej, na zahod, v Westfalijo. Tam potrebujejo pridnih rok v globokih jamah in na vas čakajo.“ — Ni bilo treba dvakrat reči takih besed ljudem, ki so bili lačni dela in zaslužka. Odhajali so iz domovine močni kmečki sinovi, doma s slabo rodovitne zemlje, odhajali so rudarji porsod s Slovenskega. In veseli so jih bili v Westfaliji, kaj-

ti z njimi so pridobili trideset tisoč kakor hrast močnih ljudi, ki se niso ustrašili dela, pod katerim so omagovali tujci. V najgloblje rove so se spuščali, po ves dan čepeli v vodi in dušečem zraku in kopali rudo za tujca, ki ob toplo zakurjeni peči ni nikdar pomislil, kako nečloveško je njihovo trpljenje, kako tvegajo pri delu sleherno minuto življenje, ko za tujo peč kopljejo premo, da za-

služijo za skorjo kruha in obvarujejo družino lakote. — Ob večerih in nedeljah pa so se ti naši ljudje zbirali v gostilni ali v slovenskem društvu in zapeli slovensko pesem v pozdrav in spomin domovini, ki jim je dala življenje in moč. — Pred svetovno vojno je bilo že samo v Westfaliji do 30.000 naših ljudi, ki jim domovina ni mogla dati dela in zaslužka v domačih rudnikih. *Dalje.*

? Zanke in uganke

Vas ni sram Gorenjčki moji? Niti eden ni rešil uganke zadnje številke Gorenjčkal

Poiščite ga in se še enkrat podajte za srečo! Nabrusite uma bistre meče! Zato, da boste šli res na delo, vam danes ne zastavljam nobene zanke-uganke! Dovolj časa imate in grdo je od vas, da niste šli na delo! Veste li, da je lenoba vseh grdob grdoba? Počitnice so čas počitka, ne pa čas lenobe. Na delo, pa brez zamere!

MIK

Zgodba iz gozda

Spisal Joža Herfort — Ilustriral I. Mikiavec

Srnica je čakala mamico, jo klicala z nežnim „mik, mik, miik“, toda zaman, mamica se ni vrnila. Postalo je toplo, sonce je vroče sijalo, žgalo, mala je ostala sama, lačna, uboga. Hodila je po poseki, tavalala in končno legla vsa utrujena in lačna. Lepi temni očki so izražali žalost, strah se je že zrcalil v njih in obup se mu je pridruževal. Kar je zaslila trde stopinje — nekdo se ji je naglo bližal. Drobnno telesce je zadrželo, strah ji je šibil noge, hotela je skočiti, pa ni mogla, pred njo je stal človek, imel je mogočno sivo brado in puško prek rame.

„Ubožec, kje imaš pa mamico?“

„Mik, miik!“ mu je odgovorila.

„No, kličeš jo, pa je ni. Grda je tvoja mamica!“

„Mik, miik!“ Ni je, je hotela reči, in lačna sem, pa bojim se te.

„Midva bova še prijatelja, sedaj boš šla pa z menoj!“ Rahlo jo je dvignil v naročje, vso tresočo se in drhtečo. Ko jo je dvignil je obupno zavekala: „Veee, veee...“ Ne, ne, je vpilo drobnno telesce, ne proč od rodne grude. Pa se je umirila in se kmalu vdala v usodo, ves strah je premagal glad, ki je bil čezdalje večji, večji.